
Sant Pere Pasqual

Autor:

Data de publicació: 31-01-2021

Anar a navegarAnar a la cerca

Sant

Pere Pasqual O. de M.

Missa de Sant Pere Pascual,oli sobre tela de Jerome Jacinto Espinosa en 1660, per a la biblioteca del convent de la Mercè de València, actualment en el Museu de Belles Arts de València.

Informació personal

Naixement

Ca. 1227

València, Imperi Almohade

Mort

6 de desembre de 1300

Granada , Regne Nasrid de Granada

Causa de mort

Decapitació

Nacionalitat

Espanyol

Religió

Església Catòlica

Orde religiós

Orde de la Misericòrdia

Informació professional

Ocupació
Sacerdot catòlic

Posicions ocupades

Bisbe catòlic
Bisbe de Jaén (des de 1296Julià)

Informació religiosa

Canonització
Culte confirmat el 14 d'agost de 1670 per Clement X

Festival
6 de desembre

Atributs
Palm, llibre, personal, Mitra

Venerat en
Església Catòlica

Mecenatge
Estudiants mercedaris

Títols
i reconeixements[espectacle]

[edita les dades a Wikidata]

San Pedro Pascual O. de M.,(1227- 6 de desembre de 1300) va ser un bisbe religiós i mercedari valencià de Jaén i màrtir.

Biografia

Va néixer a València al voltant de 1227 (encara sota domini musulmà). Els seus pares, el mossàrab valencià, que vivia a prop de l'actual Portal de la Valldigna, anomenat pere en honor de Sant Pere Nolasco, que va rebre l'encàrrec de concebre'l, ja que eren estèrils.

La regió va ser governada per almohads i l'elit musulmana, composta en part per persones d'origen àrab i, d'altra banda, d'individus que o bé tenien, o els seus avantpassats, renunciaven al cristianisme. Els cristians estaven en una situació discriminatòria, però tot i així els seus pares van ser capaços de redimir els esclaus cristians, un dels quals es va convertir en el tutor del seu fill Pere.2?

Estudis

Iniciat en estudis eclesiàstics, els va continuar a París des de 1241 una mica abans de la conquesta de València per Jaume I d'Aragó, on va ser ordenat sacerdot el 1249. Va ser fellow erudit de San Buenaventura i St. Thomas Aquinas.

La vida a la diòcesi

Va tornar a Espanya el 1250 i va ser nomenat canonge a la Catedral de Santa Maria de València. Després va anar a Roma i va entrar a l'ordre de la Mercè. De tornada a Espanya, es va convertir en preceptor de Sancho, fill de Jaume I d'Aragó, que el 1266 es va convertir, amb només 16 anys, en arquebisbe de Toledo i que també va servir com a assistent.

Aviat es va convertir en un famós predicador. Va viatjar per Espanya, Portugal i Itàlia. Va ser nomenat bisbe per la diòcesi de Jaén el 1294. I va tornar a Roma, on va ser consagrat bisbe el 1296 pel Papa Bonifaci VIII.

De tornada a Espanya, el bisbe va tractar de restaurar l'ordre a la seva diòcesi, la seu de la qual va estar vacant durant sis anys a causa de l'ocupació àrab. Però no té temps per dur a terme la seva tasca perquè el 20 de febrer de 1297, mentre feia una visita pastoral, va ser capturat durant una incursió musulmana dirigida per Mahoma II, l'emir de Granada. És portat com a esclau a la capital andalusa, encara que conserva prou llibertat per consolar esclaus, cristians o no. Durant dues vegades se li paga el seu rescat pels enviats de la seva diòcesi que vénen a negociar el seu alliberament amb l'emir, però prefereix alliberar en canvi les dones amb nens que havien estat capturats. Durant el seu captiveri, va escriure la disputa del bisbe de Jaén contra els jueus i el desafiament de l'Escola de Mahoma, obres apològiques per tal de protegir els presoners cristians contra les temptacions de l'apostasia.

Martiri

No obstant això, l'emir, irritat pel seu proselitisme i les conversions dels mateixos musulmans, el va enviar a la presó. Va ser decapitat el 6 de desembre de 1300 i enterrat a l'interior de la presó, en un lloc anomenat màrtirs.

Les seves restes descansen a l'altar major de la catedral de Baeza. Hi va haver discussions sobre on havia de ser enterrat: els feligresos de Baeza, molt pietosos, sentien que havia de descansar a la catedral de Baeza. A Jaén va passar el mateix, i van decidir col·locar les restes del sant en un ruc en una cruïlla, i perquè el ruc decidís el lloc. El ruc es dirigia cap a Baeza, i aquí és on el sant descansa fins avui.

És patró dels alumnes de l'Orde de la Misericòrdia.

Treball

La disputa del bisbe de Jaén contra els jueus

Mahoma desafiament de l'escola

Llibre de Gamaliel

Destrucció de Jerusalem

Tractat contra el fatalisme musulmà

Glosa del Nostre Pare

Glossa del Deu Manament

Lazarus Vida

També se li atribueix l'anomenada "Bíblia Parva" un compendi de la seva obra doctrinal i teològica, que va adquirir una

gran difusió en els segles següents. La majoria dels passatges es reproduïen gairebé literalment en altres obres, especialment en la "Disputa contra els Jueus sobre la Fe Catòlica". No està clar com afirma el P. Pere Armengol i Valenzuela, en el proleg al segon volum de les Obres de S. Pere Pasqual (Roma 1907), que la Bíblia parva va ser més tard que altres obres del sant. La Bíblia Parva certament té una unitat i un propòsit una mica diferents d'altres obres més controvertides, com la "Disputa contra els Jueus" i el "Desafiament de la Secta de Mahoma", on es troben la majoria dels passatges idèntics o paral·lels. Es tracta d'una exposició compendi de doctrina cristiana per instruir els cristians captius a Granada i salvar-los de l'apostasia.

Controvèrsia

La seva existència ha estat qüestionada. Tot i que els dubtes sobre la seva autenticitat no estan tancats, diferents estudis, com els de Jaume Riera i Sans a La invenció literària de sant Pere Pasqual,³⁰ la realitzada per Manuel Sanchis Guarner,⁴ indiquen que l'atribució d'aquesta obra a Pedro Pascual es va produir en 1629 i en la mateixa obra en la qual el frare mercedari Pedro de San Cecilio va relacionar per primera vegada un màrtir bisbe de Jaén amb el mercedari valencià Pedro Pascual, company de Sant Pere Nolasco. L'Orde de la Misericòrdia també ha estat l'autor de l'atribució d'aquesta obra a Pedro Pascual, a través d'una falsificació de la portadilla d'un incògnit, al voltant de 1675. El nom de l'autor de l'anomenada Bíblia Parva no és, però, contingut en cap dels quinze manuscrits del segle XV, després de 1430, per carta i llengua, ni en edició incunable.

El títol de parva Bible va ser utilitzat per primera vegada en l'edició de la traducció llatina publicada el 1676 i prové del nom de la versió castellana en la qual es va fer el llatí, que era la Bíblia Petita. La majoria dels manuscrits, o manuscrits antics, però, no tenen títol. Per tant, atès que no és una Bíblia, eer a causa del contingut o la mesura, s'ha proposat el títol més comú i purament descriptiu del Llibre del Bisbe de Jaén.

Pel que fa al suposat origen valencià de l'obra, cap de les seues característiques lingüístiques permet afirmar-ho, segons Manuel Sanchis Guarner. Pel que fa a la data d'escriptura, els dotze manuscrits del text original català que es conserven, així com l'edició també incunable catalana, de 1492, són del segle XV. D'altra banda, cap característica lingüística permet que l'escriptura sigui datada abans d'aquest segle.

L'atribució de l'obra a Pedro Pascual, i altres obres anònimes que en alguns còdexs apareixen vinculades a ella, i la datació de totes elles abans de la conquesta de Jaume I ha servit a alguns [qui?] com a demostració d'una suposada pervivència del Mozarab fins a la conquesta de Jaumina.

Els defensors de l'existència de Pedro Pascual, d'altra banda, argumenten que quan Jaume Riera i Sans va escriure a La invenció literària de sant Pere Pasqual: "Com que seves biografies afirmen que rei Jaume I el nomen canonge de la Seu de València i li confià l'educació de l'infant Sano, arquebisbe futur de Toledo, ... (Com afirmen les seves biografies que el rei Jaume I el va nomenar canonge de la Seu de València i va confiar en ell l'educació de l'infant Sancho, futur arquebisbe de Toledo...)", no va esmentar que aquesta informació es mostre en un quadern manuscrit de l'any 1400, que es va trobar al Reial Convent de la Misericòrdia de l'Ajuntament de Girona on diu: "LoVispe de laen Pascal va ser fort veyl can Redemptor, havia vestit nostre Habit. Fort volia del Rey a lacme, qui li ret' fill fil Sancho per ensenyanca. La llei va aixecar fort ser. Va reanar una Canongia de València. Dels avers feu' repartimen 'pobres', 'dintre Lorde' exemple de Nolasch.'. La traducció de Manuel Mariano Ribera a la seva Al·legació Apologètica va ser: "El bisbe de laen Pasqual, Era molt vell quan Redemptor, anava vestit amb el nostre Habito, molt apreciat del rei a layme, que li va donar el seu fill Sancho per ensenyar, el va criar molt bé, va renunciar a una Canongia de València, dels seus béns li va fer distribució pobra, i dins de l'Orde de Nolasch." No, no, no, no.

Jaume Riera i Sans també va escriure: "Jo el seu llenguatge correspon ben bé a aquesta Epoca ["bastant entrat el segle XV"], sense cap arcaisme flagrant. Aquesta va ser també l'epipinió del professor Manuel Sanchis: "No es pot dir que el valencià del segle XLIII fos com el del segle XV en què s'aboquen les obres de Sant Pere Pasqual (I la seva llengua correspon molt bé a aquesta època ["bastant entrat al segle XV"], sense cap arcaisme flagrant. Aquesta va ser també la visió del professor Manuel Sanchis: "No es pot dir que el valencià del segle XIII fos com el del segle XV en què s'aboquen les obres de Sant Pere Pasqual".

Segons Juan Costa Catalá,⁵ ni Jaume Riera ni Sanchis Guarner van tenir en compte els arcaismes del suposat romanç valencià que va pronunciar en el seu article "Introducció a la Parva Bíblia de Sant Pere Pasqual":

"El llenguatge de les obres atribuïdes a Sant Pere Pascual, i específicament el de la Bíblia parva, no té cap dubte que conserva característiques que són més antigues que les del segle XV en què es van escriure les còpies disponibles per a nosaltres. No es tracta de fer un estudi detallat del llenguatge. Simplement posarem una breu llista de formes i paraules com a mínim un segle abans, i més, utilitzat per Isabel de Villena en la seva Vita Christi: aytal (tal), enans (ans), alscons (alguns), hoc (sí), tro (aletes), fort (molt), poch (chic o petit), esgleya o sgleya (sglesia o sglesia), Deus

(Deu), benvyranca i benvyrat (benaventuranca i benaventurat), lig (lleï) , flum (riu), glay (espasa), sinistra (esquerra), folch (ramat), gitar (lansar), tolre (levar), apellar (nomenar), laguiar (quitrà), romandre (resta), atrobarets (trobaréu), covench (convengue), pach (pagament), colpa (culpa), aer (aire), lombres (lloms), etc. Juan Costa Catalá continua la seva relació d'arcaïsmes flagrants: "... lombres": "tots eren enclosos, segon carn, en els lombres d'Adam" (pàgina 57), a la Sra Esc [Manuscrit de l'Escorial] de la Bíblia Parva. La Sra. Vat [Manuscrit del Vaticà] la canvia als "loms" més moderns. En la "Disputa contra el Juheus", segons la transcripció de Pedro Armengol, a l'inici del capítol XI, trobem aquesta mateixa frase, idèntica a la versió de la Sra. Vaticà. Però després llegim: "perque tots els exints de la generacio en generacio, han trets dels seus lombes aquell senyalament". Totes aquestes variants deriven del llatí "lumbus" i denoten ser restes d'una llengua romànica molt arcaica. Una altra paraula que trobem en els dos manuscrits esmentats, a l'inici del capítol VIII, és "parhom": "degués amar Deu són creadors, i són parhom, quina qualitat és el fill semblant". Tampoc he trobat aquesta paraula en cap diccionari, va escriure Juan Costa Catalá. El mateix text explica el seu significat, referint-se a l'home: similar, igualment home. La paraula "lilla", en la frase "la lilla del ull, per lo qual veém, és axí pocha com un lentilla", que apareix en els dos manuscrits, capítol molt avançat XVIII, és una paraula que no trobem en cap altre lloc o diccionari. Tampoc la paraula "sutzahim", ni la paraula "esquivedansa" en el XXVI títol de la Senyora Esc. En el títol XXXI (XXXII) [... el Manuscrit Vaticà té un capítol més del XXII, perquè divideix el XXI del Manuscrit d'El Escorial en dos. D'aquí la doble numeració que posem. (pàgina 57)] la forma verbal "té exequada" apareix en la frase "té exequada l'aygua del gran abis" a la Sra. Esc, i "té exequat lo gran abis" a la Sra. Vat. «Exequar», una paraula derivada del llatí «ex-aequare», igualant, tampoc es troba en cap diccionari.

Troblem frases tan valencianes com "trencars les portes d'aram e pessejar" (pe-ejar) los forrellats de ferre". Encara sóc més així: "Et rellege sé a les cordets d'Adam". Anem a assenyalar dues coses importants aquí: les diminutives "cordetes" i l'ús de la preposició "en" per "ab". Per a la resta sens dubte, la versió de la Sra Vaticà és idèntica excepte en la preposició: "ab les cordetes de Adam". No, no, no, no.

Els arqueïsmes valencians de l'obra de Sant Pere Pascual corresponen a la llengua de Los Fueros i Las Costumbres del Reino de Valencia, de 1261.

Jaume Riera i Sans va afirmar que "Insisteixo: no hi ha cap manuscrit català que insinu-gens que el bisbe de Jaén autor de les obres que ara examinem tenia un nom propi determinat, ... (Insisteixo: no hi ha cap manuscrit català que suggereixi res sobre el bisbe de Jaén autor de les obres que ara hem examinat amb un nom propi particular, ...)". En canvi, Juan Costa Catalá va afirmar que Sant Pere Pascual sí que va signar les seves obres:6"La crítica històrica moderna sembla tenir dubtes sobre la seva pertinença a l'Orde de la Mercedària, o qualsevol altra congregació religiosa, tot i que en tots els manuscrits posa repetidament l'autor "Jo religios", i sobre el cognom Pasqual o Paschasius, però no sobre l'autenticitat del personatge. Dubtes que expressin només una insuficiència de documentació suportable i certes obscuritats. Però hi ha els manuscrits i una tradició testimonial molt més antiga que les pietoses biografies del segle XVII, que atribueix un origen valencià i l'autoria dels escrits. Un es pregunta de què es tracta aquestes desqualificacions radicals".

Pel que fa a l'afirmació de Jaume Riera i Sans de Sant Pere Pascual: "ni que pertanyia a l'orde mercedari (ni que pertanyia a l'ordre mercedari)", s'esmenta explícitament en el quadern manuscrit de 1400: "... havia vestit nostre Hàbit. ...', l'hàbit de l'Orde Religios de la Misericòrdia: "LoVispe de Iaen Pascal era fort veyl can Redemptor, havia vestit nostre Hàbit. Fort volia del Rey a lacme, qui li ret' fill fil Sancho per ensenyanca. La llei va aixecar fort ser. Va reanar una Canongia de València. Dels avers feu' repartimen 'pobres', 'dintre Lorde' exemple de Nolasch.' Sant Pere Nolasch va ser el fundador de l'Orde Reial i Militar de la Mare de Déu de la Misericòrdia dels Captius, l'any 1218 (Ordo Beat-Maria Virginis de Redemptione Captivorum).

El bisbe de Jahen, D. Pasqual, que apareix a la Reial Concessió Fuero i altres privilegis a Burgos no és Sant Pere Pascual. És el segon bisbe de Jaén i Sant Pere Pascual va ser el setè. No, no, no, no.

El seu nom a les institucions

Hi ha escoles mercedàries anomenades San Pedro Pascual en diferents llocs del món, com les de València, Buenos Aires, Arequipa i altres. Així com altres institucions de l'Orde de la Misericòrdia.

Predecessor:
Joan III

Bisbe de Jaén
1296- 1300 (pel·len)
Successor:
García Pérez

Galeria

Escut de l'Orde de la Misericòrdia.

RECLAMACIÓ APOLOGÈTICA CONTRA EL LLICENCIAT DON JUAN DE FERRERAS, CVRA DE LA PARROQUIA DE SAN Andrés de Madrid, SOBRE EL SEU IMPERTINENT DUBTE DE SI SANT PERE MÀRTIR PASQUAL, I OBISPO DE JAEN ERA religiós, DESAPAREGUT AMB SÒLIDS FUNDAMENTS PEL REVEREND PARE MESTRE Fray MANUEL MARIANO RIBERA , EX-PROVINCIAL DE LA D'Aragó, Examinador Sinòdic del Diocesi de Barcelona, i Cronista General de la Reial , i l'Orde Militar de nostra Senyora de la Misericòrdia, Redempció de Captius. Barcelona. Per JOSEPH TEXID, Impressor del Rei Nostre Senyor, Any de 1720. Cobrir.

Quadern manuscrit de 1400 referint-se a Sant Pere Pascual. Pàgina 1 de 4. Arxiu del Reial Convent de la Mercè de l'Ajuntament de Girona.

Quadern manuscrit de 1400 referint-se a Sant Pere Pascual. Pàgina 2 de 4. Arxiu del Reial Convent de la Mercè de l'Ajuntament de Girona.

Quadern manuscrit de 1400 referint-se a Sant Pere Pascual. Pàgina 3 de 4. Arxiu del Reial Convent de la Mercè de l'Ajuntament de Girona.

Quadern manuscrit de 1400 referint-se a Sant Pere Pascual. Pàgina 4 de 4. Arxiu del Reial Convent de la Mercè de l'Ajuntament de Girona.

Sant Pere Pascual O. de M., (València, ca. 1227 - Granada, 6 de desembre de 1300) Sacerdot valencià, bisbe mercedari de Jaén i màrtir.

Bibliografia

El Machabeo evangèlic: vida del gloriós Dr. Sant Pere Pascual de València (El Machabeo. Madrid, 1671, pàg. (en anglès) Cremades, Robert Ignasi. El Regne Croat de València: Reconstrucció en una frontera del segle XIII. Cambridge, Massachusetts: Harvard University Press, 1967. en línia (Veure pàgina 309.)
Onze toros de Bonifacio VIII i biografia de Sant Pere Pasqual. Biblioteca Virtual Miguel de Cervantes. <http://www.cervantesvirtual.com/obra-visor/once-bulas-de-bonifacio-viii-inditas-y-biograficas-de-san-pedro-pascual-obispo-de-jan-y-mrtir-0/html/>

Referències

? Galmés de Fuentes, Álvaro (1986). ?«El Mozarab de València». Les llengües són predominants. Alacant, Espanya: Universitat d'Alacant. Modifica la puntuació: ? 1,0 1,1 1,2 1,3 1,4 1,4 1,4 1,5 1,5 1,6 1,6 1,6
Biografia sur Nominis (fr.)

L'any 1986 es va publicar la literària de Sant Pere Pasqual al número 1 de la revista Caplletra, a l'octubre de 1986.
Manuel Sanchis Guarner, Homenajes de les entitats culturals valencianes a Sant Pere Pascual en el tercer centenari de la seua canonització, València, 1973, p. 16
Juan Costa Catalá, "Introducción a la Parva Biblia de Sant Pere Pasqual", Revista de Filología Valenciana Núm.
Juan Costa Catalá, "Introducción a la Parva Biblia de Sant Pere Pasqual", Revista de Filología Valenciana Núm.

Enllaços externs

A Wikimedia Commons hi ha contingut multimèdia relatiu a: [Pedro Pascual](#)

SANT PERE PASCUAL, BISBE I MÀRTIR

SOBRE LA BIBLIOGRAFIA DE SANT PERE PASCUAL.

REAL CONCESSION FUERO I ALTRES PRIVILEGIS A BURGOS

COL·LEGI SANT PERE PASCUAL DE València

LA INVENCIO LITERÀRIA DE SANT PERE PASQUAL

Sant Pere Pascual, bisbe de Jaén

RECLAMACIÓ APOLOGÈTICA CONTRA EL LLICENCIAT DON JUAN DE FERRERAS, CVRA DE LA PARROQUIAL DE SAN Andrés de Madrid, SOBRE EL SEU IMPERTINENT DUBTE DE SI SANT PERE MÀRTIR PASQUAL, I OBISPO DE JAEN ERA religiós, DESAPAREGUT AMB SÒLIDS FUNDAMENTS PEL REVEREND PARE MESTRE Fray MANUEL MARIANO RIBERA , EX-PROVINCIAL DE LA D'Aragó, Examinador Sinòdic del Diocesi de Barcelona, i Cronista General de la Reial , i l'Orde Militar de nostra Senyora de la Misericòrdia, Redempció de Captius. Barcelona. Per IOSEPH TEXID, Impressor del Rei Nostre Senyor, Any de 1720.